

Arrest

nr. 111 675 van 11 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 juni 2013 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Bahawalnagar in de provincie Punjab. U verklaarde Ahmadi-moslim te zijn sinds uw geboorte. Hierdoor kende u sinds 2003 problemen. U had een winkel in Bahawalnagar. Vlakbij lag de madrassa Jamia Raza Mustafa. U werd verschillende keren door enkele studenten van deze madrassa aangevallen. U werd op straat geslagen, u werd bedreigd en de vensters van uw winkel werden vernield. U stapte enkele keren naar de politie maar die weigerde telkens om een klacht te registreren omdat u ahmadi bent. Aangezien het lokale politiekantoor niets voor u deed, stapte u naar de DPO (District Police Officer). Daar werd uw klacht wel geregistreerd en doorgestuurd naar het lokaal politiekantoor. In 2007 sloot u uw winkel omwille van de problemen die u had met de studenten van Jamia Raza Mustafa. Een jaar later begint u

een taxibedrijf. De chauffeur die voor u reed, parkeerde de taxi elke avond op het marktplein aan Jamia Raza Mustafa. Uw auto werd daar gestolen. U vermoedt dat studenten van Jamia Raza Mustafa hier achter zaten. U kreeg telefonisch doodsbedreigingen en begin augustus 2010 werd er op u geschoten door enkele studenten van Jamia Raza Mustafa. U werd bang en besloot het land te verlaten. U contacteerde een smokkelaar en in tussentijd ging u naar Gujranwala waar u een week of twee weken bij uw schoonouders verbleef. Toen u terug thuis was, werd u opnieuw aangevallen door enkele studenten van Jamia Raza Mustafa. Op 24 augustus 2010 nam u samen met een smokkelaar vanuit Karachi een vlucht naar Turkije en vervolgens naar Brussel. U maakte hierbij gebruik van een vals paspoort dat de smokkelaar voor u had geregeld. Op 25 augustus 2010 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw rijbewijs, uw bankkaart, een kaartje van de ahmadi gemeenschap in België, een kopie van de identiteitskaart van uw echtgenote, een kopie van de geboorteaktes van uw kinderen, een kopie van betalingsbewijzen aan de ahmadi gemeenschap, een kopie van een FIR, een kopie van uw huwelijksakte en kopies van foto's.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precaire situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case." Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen. Omwille van deze onderstaande redenen kan er immers geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verklaringen correct, consistent en logisch moeten zijn. Dit was echter niet steeds het geval. Zo verklaarde u dat u uw problemen kenbaar maakte binnen de ahmadi gemeenschap. Wanneer u gevraagd werd of de klacht binnen uw gemeenschap geregistreerd werd, stelde u dat zo'n dingen niet geregistreerd worden. U zei "Als iemand dood gaat misschien wel. Dan maken ze een dossier" (zie gehoorverslag CGVS p. 9). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt nochtans dat een ahmadi die geconfronteerd wordt met een ernstig probleem de plaatselijke voorzitter/secretaris moet verwittigen, die een onderzoek ter zake start. Het resultaat van dit onderzoek wordt naar het hoofdkwartier van Rabwah gestuurd, ter info en om instructies te krijgen. Een panel van ahmadi-advocaten (vrijwilligers) geven bijstand aan de betrokkene. Het is bijgevolg weinig geloofwaardig dat u dergelijke ernstige feiten wel binnen de ahmadi gemeenschap rapporteerde maar dat deze niet geregistreerd zouden zijn.

Voorts blijkt een deel van uw asielrelaas slechts op vermoedens te steunen. Zo verklaarde u dat de auto van uw taxibedrijf gestolen werd door de studenten van Jamia Raza Mustafa. Dit is echter een blote veronderstelling van uwentwege die u nergens op stoelt. Zoals u zelf aangaf **denkt** u dat zij hier achter zaten (zie gehoorverslag CGVS p. 6). U hebt hiervoor echter geen concrete aanwijzingen. Bovendien verklaarde u zelf dat er elke dag duizenden auto's gestolen worden (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Het is dus helemaal niet zeker dat de diefstal van uw auto gepleegd werd door studenten van Jamia Raza Mustafa.

Verder legde u verschillende documenten neer ter staving van uw identiteit, maar niet van uw beweerd reisweg, noch van uw asielrelaas. Uw nationale identiteitskaart bevestigt uw identiteit en uw nationaliteit en de geboorteakten en huwelijksakte bevestigen uw huwelijksstatus en uw vaderschap. Maar de FIR die u voorlegde is slechts een registratie van een klacht en toont geenszins aan dat de feiten zich daadwerkelijk hebben voorgedaan. Bovendien legde u hiervan enkel een kopie neer waarvan

de bewijswaarde, gezien een kopie onderhevig kan zijn aan knip- en plakwerk, slechts beperkt is. Documenten dienen als ondersteuning van uw verklaringen en aangezien uw verklaringen weinig aannemelijk zijn, mag worden verondersteld dat de authenticiteit van dezen kopieën mag betwijfeld worden. Het CGVS wil daarbij ook wijzen op bepaalde informatie waarover het beschikt en waaruit blijkt dat het in Pakistan gemakkelijk is om eventueel via corruptie valse of vervalste documenten te verkrijgen. De overige door u neergelegde documenten ondersteunen uw asielaanspraak niet.

Indien er al enigszins geloof zou kunnen worden gehecht aan de problemen die u zou hebben gekend, dient te worden opgemerkt dat deze louter van lokale aard waren. Alle door u vernoemde problemen werden volgens u veroorzaakt door studenten van Jamia Raza Mustafa. Wanneer u expliciet gevraagd werd of het altijd dezelfde mensen waren die voor problemen zorgden, antwoordde u bevestigend. Wanneer u expliciet gevraagd werd of u behalve met die mensen van Jamia Raza Mustafa nog met andere mensen problemen had, antwoordde u ontkennend (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Uw vervolgers betreffen dus enkele studenten van de plaatselijke madrassa. Er is geen enkele aanwijzing dat u elders in Pakistan door deze personen, de studenten die u lastig vielen, zou worden vervolgd. Nadat u uw apotheek in 2007 sloot, begon u ongeveer een jaar later uw taxibedrijf. Wanneer u werd gevraagd of u tijdens dat jaar nog problemen had gekend, antwoordde u "Ik had geen problemen omdat ik niet naar daar ging" (zie gehoorverslag CGVS p. 6). Dergelijke uitspraak onderstreept eens te meer de lokale aard van uw problemen. Wanneer u gevraagd werd of u er nooit aan gedacht hebt om ergens anders in Pakistan te gaan wonen en niet meer naar die plaats te komen, stelde u dat u daar geboren bent en daar altijd bent gebleven. "Als ik mijn stad moest verlaten, heb ik mijn land verlaten", verklaarde u. Gevraagd naar de reden waarom u niet in een andere stad wilde gaan wonen, argumenteerde u dat u daar uw huis en uw familie had. "Hoe kan men van de ene plaats naar een andere plaats gaan als je niemand kent?" vroeg u zich af (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Dergelijke argumentatie is echter niet afdoende als verklaring waarom u zich niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen. Bovendien verklaarde u dat uw schoonouders in Gujranwala wonen (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Toen u daar voor uw vertrek uit Pakistan kort verbleef, had u daar geen problemen. Dit is eens te meer een aanwijzing dat **interne vlucht** mogelijk is.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Het gaat hier echter om een uiterst lokaal conflict dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Daar u niet uit deze regio afkomstig bent, is het dan ook niet aannemelijk dat dit conflict uw terugkeer naar Pakistan in de weg zou staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoeker betwist een na een de motieven van de bestreden beslissing.

De Raad wijst op het devolutieve karakter van het beroep. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Als feitenrechter, die een nieuwe beoordeling ten gronde maakt, hoeft de Raad niet op ieder argument van de verzoekende partij in te gaan voor zover uit het arrest de pertinente motieven blijken waarop zijn uitspraak is gesteund (RvS 4 april 2011, nr. 212.391).

De Raad kan de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet). De Raad meent dat dit *in casu* niet het geval is.

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij stelt dat er onterecht geen rekening gehouden werd met sommige van haar verklaringen, dat verzoeker zich wel gewend heeft tot zijn gemeenschap en een persoonlijke advocaat had waarmee bewezen is dat hij hulp heeft gezocht voor zijn problemen. Verder stelt zij dat de commissaris-generaal te veel uitgaat van algemene informatie en dat deze gedateerd is (2004).

De verwerende partij legt ter zitting een nieuw document neer "*COI Focus, Pakistan Ahmadiyya Muslim Community: Rapportering incidenten*" dd. 23 juli 2013. De verzoekende partij vraagt dit document uit de debatten te weren daar zij er geen kennis van heeft kunnen nemen.

Met betrekking tot nieuwe gegevens stelt artikel 39/76, derde lid van de vreemdelingenwet: "*In afwijking van het tweede lid en desgevallend van artikel 39/60, tweede lid, kan de Raad met het oog op een goede rechtsbedeling, beslissen om elk nieuw gegeven in aanmerking te nemen dat hem ter kennis wordt gebracht door de partijen, met inbegrip van hun verklaringen ter terechtzitting, onder de cumulatieve voorwaarden dat :*

1° deze gegevens steun vinden in het rechtsplegingsdossier;

2° ze van die aard zijn dat ze op een zekere wijze het gegrond of ongegrond karakter van het beroep kunnen aantonen;

3° de partij aannemelijk maakt dat zij deze nieuwe gegevens niet eerder in de procedure kon meedelen."

De Raad stelt vast dat bovenvermeld document dateert van 23 juli 2013 terwijl de verweernota dateert van 25 juni 2013 en derhalve *“de partij aannemelijk maakt dat zij deze nieuwe gegevens niet eerder in de procedure kon meedelen.”* De gegevens vinden steun in het rechtsplegingsdossier daar het administratief dossier reeds een nota bevat over dezelfde problematiek dd. 15 mei 2004.

De Raad dient echter ook na te gaan of de nieuwe gegevens *“van die aard zijn dat ze op een zekere wijze het gegrond of ongegrond karakter van het beroep kunnen aantonen;”*

De Raad is van oordeel dat rekening houdend met het feit dat dat verzoeker stelt dat hij over een advocaat beschikte het motief betreffende de registratie van de klacht van verzoeker door de Ahmadiyya Muslim Community een overtollig motief is. Het is dan ook niet van die aard dat ze op een zekere wijze het gegrond of ongegrond karakter van het beroep kunnen aantonen. De verzoekende partij vraagt het stuk uit de debatten te weren en de Raad stelt vast dat door de neerlegging ter zitting de verzoekende partij niet in de mogelijkheid is om kennis te nemen van het stuk en dit rekening houdend met de rechten van de verdediging op effectieve wijze te betwisten. Het stuk wordt uit de debatten geweerd.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen coherente verklaringen aflegt met betrekking tot de mogelijkheid om zijn advocaat te contacteren om documenten te bekomen over de incidenten waarbij hij klacht indiende met de hulp van deze advocaat (gehoor, p. 8). Verzoeker stelt eerst dat hij vanuit hier geen contact kan opnemen met zijn advocaat en dat hij niet denkt dat zijn (stief)broers naar zijn advocaat zullen gaan omdat zij geen ahmadi zijn. Vervolgens stelt verzoeker dat zijn andere broer in een andere stad woont terwijl hij voorheen slechts stelde dat zijn zus in een andere stad woonde. Vervolgens stelt verzoeker dat zijn vader naar zijn advocaat zou kunnen gaan (gehoor, p. 9). In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat zijn advocaat omwille van problemen inmiddels gevlucht is naar het Verenigd Koninkrijk.

De Raad stelt vast dat dit geen weerlegging is van de bestreden beslissing waar deze stelt dat verzoeker geen overtuigend bewijs voorlegt van zijn asielrelaas terwijl hij stelt dat hij een advocaat had die hem bij zijn klachten bijstond. De Raad stelt ook vast dat verzoeker ook ter zitting geen begin van bewijs voorlegt van de vlucht van zijn advocaat terwijl hij stelt dat hij contact had met zijn neef in zijn stad van herkomst en deze hem in contact zou kunnen brengen met zijn advocaat in het Verenigd Koninkrijk. Verzoeker verklaart niet waarom dit dan ook niet daadwerkelijk gebeurd is.

De Raad stelt vast dat verzoeker met betrekking tot zijn advocaat en bewijzen ontwijkende en incoherente antwoorden gaf en in deze de kern van zijn asielrelaas rakende aangelegenheid niet overtuigt.

De onaannemelijkheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006).

De Raad meent dan ook dat verzoeker onvoldoende een oprechte inspanning geleverd heeft om zijn aanvraag te staven zoals bepaald in artikel 48/6, a) (voormalig artikel 57/7ter) van de vreemdelingenwet. De Raad meent dat de verzoekende partij, zoals reeds hierboven werd aangegeven, niet in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

Ook is het bevreemdend dat verzoeker in de FIR spreekt van een motor waarmee hij en zijn dochter op weg waren die daarop gestopt werd door enkele studenten van Jamia Raza e Mustafa en hij tijdens het gehoor verklaarde dat hij met de auto op weg was (gehoor, p. 4).

Verzoeker verklaarde gedurende 4 jaar (2003-2007) de volgende problemen: de beschadigingen aan zijn winkel, de persoonlijke en telefonische bedreigingen, en de beschietingen (tweemaal) (gehoorverslag p. 4).

De Raad stelt vast dat verzoeker enkele van voorgaande incidenten (de beschieting op straat en de aanval enkele dagen voor de vlucht uit Pakistan) bij de Dienst Vreemdelingenzaken situeerde in augustus 2010 – en dus na de verkoop van verzoekers winkel - in tegenstelling tot diens verklaringen op het Commissariaat-generaal.

De Raad meent dat tegenstrijdige verklaringen die de kern van het asielrelaas raken, een aanwijzing zijn voor het gebrek aan aannemelijkheid van het asielrelaas. Wat een verschil in precieze data betreft meent de Raad echter dat hierbij voorzichtigheid geboden is. In beginsel kan verwacht worden dat de asielzoeker op de hoogte is van de chronologie van de aangehaalde feiten zonder dat verwacht kan worden dat hij of zij alle gebeurtenissen precies in de tijd kan plaatsen. *In casu* dient vastgesteld te worden dat verzoeker een verschillende chronologie van gebeurtenissen aanhaalt bij Dienst Vreemdelingenzaken en op het commissariaat-generaal. Ook al is het aangewezen voorzichtig te zijn bij de vergelijking tussen deze summiere samenvatting op Dienst Vreemdelingenzaken en het uitvoerige gehoor bij het Commissariaat-generaal, toch ondermijnt dergelijke tegenstrijdige chronologische

volgorde van gebeurtenissen verzoekers asielrelaas in sterke mate en doet ze voornoemd vermoeden rijzen.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. (subsidiäre bescherming), van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

De verzoekende partij meent dat de commissaris-generaal de algemene situatie van ahmadi's in Pakistan negeert. Bij de beoordeling van een intern vluchtalternatief dient zowel een beoordeling van de mensenrechtensituatie als van de sociale-economische situatie gemaakt te worden in de desbetreffende regio op het ogenblik van beoordeling. De verzoekende partij verwijt de verwerende partij geen afweging gemaakt te hebben van socio-economische factoren, noch van het feit dat ahmadi's overal in Pakistan blootgesteld worden aan schendingen, ook in Gujranwala.

Verder legt zij verschillende artikels en rapporten neer die een beschrijving geven van de algemene situatie van ahmadi's in Pakistan.

Betreffende de richtlijn 2004/83/EG zoals deze omgezet werd in het Belgisch recht, waardoor deze niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie, beroept de verzoekende partij zich op geen dergelijke schending. De schending ervan kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

De Raad wijst er op dat de loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in hare hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiäre bescherming bestaat niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hier in gebreke.

Zoals de commissaris-generaal aangaf in zijn beslissing, is hij zich bewust van de preciaire situatie waarin ahmadi's zich bevinden, maar dient iedere asielaanvraag individueel beoordeeld te worden. Het loutere feit dat verzoeker ahmadi is in Pakistan is niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of de subsidiäre beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ook voor subsidiäre bescherming rust de bewijslast op de verzoekende partij. Verzoeker is er *in casu* niet in geslaagd om zijn asielrelaas aannemelijk te maken.

De Raad is van oordeel dat de bij gebrek aan aannemelijkheid van het asielrelaas van verzoeker het door de commissaris-generaal aangehaalde binnenlands beschermingsalternatief een overtollig motief is. De zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht werden niet geschonden.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS